

In de week gelegd, 10-23, 05-03-2023, Tussen droom en werkelijkheid

Genesis 12, 1-4a; 2Timoteüs 1, 8b-10; Matteüs 17, 1-9

God zegt tegen Abram: trek weg uit je land. Ga naar de plek die ik je wijs en Ik maak je tot een groot volk. Je zult een *zegen* zijn voor alle generaties op aarde; een *glanzend* visioen! Abram komt met zijn vrouw en neef in Kanaän. God belooft dit land te geven aan zijn nageslacht. Met deze belofte -en lege handen- trekt hij vervolgens, door hongersnood gedreven, naar het Zuiderland: de Negev, een woestijn. Het schiet niet op. Hoevelen, op weg naar ‘*elders, waar het beter is*’, komen niet terecht in nog grotere ellende? Afgelopen

zondag vertrok een boot vol vluchtelingen uit Turkije en brak voor de Italiaanse kust in tweeën. Bijna honderd van hen kwamen om. Net als Abram lieten zij alles achter voor een mooie plek elders onder de zon. Lijden wringt zich in ieders leven, maar schrijnt het sterkst waar mensen weet hebben van een visioen.

Het verhaal dat Jezus met drie leerlingen de berg Tabor opgaat, verwijst naar Mozes die vanaf de Nebo het beloofde land ziet, maar er niet binnen mag. Daar, op de Tabor, verandert Jezus voor het oog van zijn leerlingen. Hij straalt als de zon en is in gesprek met Mozes en Elia. Wanneer Petrus verbluft vraagt hier te kunnen blijven, klinkt een stem uit de wolk boven hen: ‘Dit is mijn zoon, in wie ik welbehagen heb; luister naar hem.’ De leerlingen vallen letterlijk óm. Maar, als Jezus hen vraagt op te staan, zien zij enkel nog hem.

Daarop gebiedt Jezus hen hierover te zwijgen, tot hij uit de dood is opgestaan. De dood heeft ermee van doen, maar ook het léven. De Bijbel verhaalt over de harde realiteit van ons bestaan, over onze honger en dorst naar gerechtigheid en vrede, maar ook over de droom die ons drijft, het *visioen* dat ons wakker houdt op weg naar ... Waarheen eigenlijk?

Wel, naar: ‘de plek die God ons wijzen zal’! Wanneer het grauwe bestaan ons brengt in een woestijn, dan houden we vol, als mensen zich over elkaar ontfermen. Waar wij sámenwerken, *voeden* wij elkaar, hoeft niemand te vluchten, komen wij droogvoets aan de overkant en worden wij gesterkt in ons Godsgeloof en in ons vertrouwen onderling. Dan worden dromen werkelijkheid!

